El suïcidi de l'estiu

QUIM CURBET

En aquest país la tardor arriba per pur cansament de l'estiu. Les fulles no aguanten ni un minut més penjades dels arbres i es deixen caure amb l'esperança que un vent bondadós se les endugui cap a indrets de clima més benigne. La tardor no és una nova estació, és l'estiu que mor d'èxit o que se suïcida per pura desesperació.
Quan arriba la primera quinzena de setembre ens adonem que els dies s'han escurçat dramàticament i la llum es refugia a dins dels finestrals de les botigues i de les escoles. L'horitzó s'obstrueix a causa dels núvols que s'acumulen i dels automòbils que tornen. La gent que camina pel carrer i, els que no estan pendents del mòbil, es miren les puntes de les seves sabates com si indiquessin una direcció precisa, un futur de direcció única que els empeny cap endavant.
La tardor és només allò que arriba quan l'estiu es dóna per vençut i s'agafa unes vacances fins al mes de maig. Vivim en un país de llargs i carregosos estius i la resta d'estacions són només comparses, col·laboradors necessaris per poder fer rendible la roba d'abric. Les tardors i les primaveres justifiquen la presència de teules als teulats i els hiverns serveixen per poder engegar la calefacció central durant uns dies.
La tardor és només un temps d'espera, els núvols i les fulles ho saben i la gent en el fons ho intueix, però en aquest país res és com ens esperàvem i tot sembla que ens sorprengui, fins i tot l'obvietat inquietant del pas del temps. Setembre, octubre i després novembre, són pàgines del calendari que ja vénen arrugades i tacades d'impremta. El temps ens omple l'agenda d'esdeveniments abstrusos i la fullaraca en els embornals sembla com notes a peu de pàgina que cal saltar per no perdre el fil de la vida.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/09/17/suicidi-lestiu/804602.html?utm_source=rss